

Nastavićemo, braćo, *inšā'Allāhu te'ālā*, govor o temi koju smo načeli prošle hefte, moleći Allāha, tebāreke we te'ālā, da nas pomogne u tome, *inšā'Allāhu te'ālā*, da nam olakša, da nas učini iskrenim i da prihvati na kraju sva naša djela. Prije svega, braćo, želim da kažem da ova predavanja koja izlaze iz ovog mesdžida – nakon Allāhove, tebāreke we te'ālā – podrške, nisu se mogla ostvarit bez dvije stvari, odnosno sačinjavale su ih dvije stvari, glavne nakon Allāhove, dželle we 'alā, podrške, a to sam ja i vi. Također podsećam, braćo, sebe i vas da svako buduće predavanje neće biti uspješno ako nam Allāh, dželle we 'alā, ne pomogne i olakša i ako se opet nakon Allāhove pomoći i Njegove brige koja dolazi ako budemo iskreni, ne ostvari ona cjelina koju sačinjavamo ja i ti; ja koji govorim i ti koji slušaš, o temi koju treba da cijenimo ja i ti, a njenu vrijednost i važnost i mjesto u vjeri Allāha, dželle we 'alā, smo već spomenuli i na nju smo podsjetili.

Nema sumnje da su opšta predavanja koja smo držali subotom bila korisna; međutim, u njima se ja nisam morao puno truditi, a to sam radio puno radi vas, jer ste možda izgubili energiju, sposobnost i spremnost da slušate kao što ste neka predavanja slušali. Međutim, sada ponovo dolazimo do dersova u kojima ćemo i te kako trebati biti pažljivi i ja i vi; ja prilikom govora i formulacije rečenica, prilikom objašnjavanja, a vi prilikom shvatanja. Ovo znači da će dolaziti trenuci kada ćemo se sigurno umoriti i ja i vi; ja možda za vrijeme pripremanja ovoga, a zatim prilikom objašnjavanja i prenošenja, a vi ćete se sigurno umarati prilikom slušanja. I nije nam cilj da okupimo broj, da napunimo mesdžid, cilj nam je da objasnimo, *inšā'Allāhu te'ālā*, Allāhov dīn i 'aqīdu sa kojom je Allāh, dželle we 'alā, poslao Svoga Poslanika, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, i da se ona proširi, moleći Allāha, dželle we 'alā, da prihvati od nas naša djela.

Prije svega ovo je tema i oblast tewhīda, najvrednije stvari kod Allāha, dželle we 'alā, i kod Allāhovitih vjerovjesnikā i poslanikā. Mi smo čuli dosta toga, međutim, kao što se videlo u prošlom predavanju, brzo se mnogo toga i zaboravi, ali ne dao Allāh da se zaboravi sprovođenje toga u praksi. Termini, rečenice i riječi, klasifikacije i podjela se mogu zaboraviti, ali se duh ovoga i njegovo značenje ne smije zaboraviti, zato što je to rukn od ruknovā islāma, odnosno jedan rukn od ruknova "*Lā ilāhe illAllāh*", pa ćemo mi zato čitati govor i citate 'uleme, koje ćemo često spominjati, *inšā'Allāhu te'ālā*, i ponekad – namjerno – na dosađujući način, dok se ne izvježbamo na njihove riječi i dok nam se njihove riječi ne urežu u našem shvatanju i u našim srcima, a i da bi vidjeli važnost ove teme, obzirom na vrijeme i brigu koju su oni poklonili objašnjavanju ovih stvari Allāhovim, dželle we 'alā, robovima.

Prošli put smo, na primjer, spomenuli da kufr u tĀgŪta – koji je šart ispravnosti imāna u Allāha i jedan ogroman, veliki, važni rukn od ruknovā vjerovanja u Allāha, dželle we 'alā, tj. kojeg obuhvata rukn negacije – bez sumnje je objašnjen u Allāhovoј Knjizi i na jeziku Allāhovog Poslanika, *sallallāhu 'alejhi we sellem*. Štaviše, svaki Allāhov vjerovjesnik je došao sa ovim, iako su im se zakonodavstva u njihovim detaljima razlikovala, ali je svaki Allāhov vjerovjesnik došao sa "*Lā ilāhe illAllāh*" koja sa svojom negacijom obuhvata ostavljanje širka i kufr u tĀgŪta, a sa svojom potvrdom obuhvata obožavanje samo Allāha, dželle we 'alā, Jednog Jedinog, što za sobom povlači vjerovanje

u savršenost Uzvišenog Allāha, uzvišenost Njegovih osobina i ljepotu Njegovih imena, te Allāhovu jednoću u Njegovom gospodarstvu.

Na koji se način, braćo, čini kufr u tågūta? Onih pet stvari koje smo naveli prošli put? Evo brat odgovara. Fino, Allāh te nagradio. Ukratko rečeno, braćo, ovo je ono što je spomenuo šejh Muhammed bin 'AbdulWehhab, rahmetullāhi te'ālā alejhi, uzeto iz Qur'āna i sunneta Allāhovog Poslanika, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, a što će se ponavljati, gde on kaže:

"Način kufra u tågūta jeste: Da si ubjeđen u zabranjenost i neispravnost obožavanja njega (činenja 'ibādeta njemu), da ostaviš činenje 'ibādeta tågūtu i da mrziš činenje 'ibādeta tågūtu, neprijateljstvo prema njemu i da smatraš neovjernikom tågūta i onoga koji ga obožavaju."

Normalno pored mržnje prema 'ibādetu tågūta (uz nju) dolazi mržnja sāmog tågūta. Neki ljudi su uzeli ove riječi, ove osobine i sve su ih učinili i stavili na isti stepen. Nema sumnje da ako čovjek ne bi bio ubjeđen u zabranjenost obožavanja tågūta, pa čak i da govori "Lā ilāhe illAllāh" – takav čovjek nije musliman. To je onaj prvi stepen: *"Da smatraš i da vjeruješ u zabranjenost i neispravnost obožavanje tågūta"*.

Pa, ako bi čovjek govorio "Lā ilāhe illAllāh", pa makar klanjao, radio sta god hoće posle toga, ali ne bude čvrsto vjerovao da je to zabranjeno, da je to neispravno – nema sumnje da nije uradio kufr u tågūta i ova je prva stvar, koja se ovdje ogleda u 'aqīdi i ubjeđenju, duh i srž samog nevjerstva u tågūta.

Druga stvar koju spominje šejh Muhammed je:
"Da ostaviš činenje 'ibādeta tågūtu."

Tj. da ga ostaviš, da mu ne činiš 'ibādet, bilo da se njemu čini 'ibādet srcem, riječima ili djelom. Pa ako određenom tågūtu ljudi čine 'ibādet srcem, na primer – ti mu ga nećeš činiti srcem, ako mu čine 'ibādet riječima – ti mu ga nećeš činiti riječima, ako se čine 'ibādet djelima – ti mu ga nećeš činiti djelima. Tj. ako bi čovjek govorio "Lā ilāhe illAllāh", pa makar klanjao namāze i makar se borio na Allāhovom putu, a ne bude ostavio 'ibādet tågūta na bilo koji način, pa makar i vjerovao da je to zabranjeno – takav čovjek je slagao i ne prihvata mu se "Lā ilāhe illAllāh" zato što nije ispunio ono na šta ukazuje rukn negacije, pa vidimo da su prva i druga osobina duh i srž kufra u tågūta, bez kojih zaista nema kufra u tågūta.

Zatim dolazi:
"Da mrziš činenje 'ibādeta tågūtu."

Tj. ako se njemu klanjaju mimo Allāha, dželle we 'alā, ako se njemu zavjetuju mimo Allāha, dželle we 'alā, ako se njemu prinosi žrtva mimo Allāha, dželle we 'alā, ako se njemu daje pravo na propisivanje zakona mimo Allāha, dželle we 'alā – sve te stvari ti moraš da mrziš. Kasnije ćemo objasniti još neke stvari koje će ti ovo dobliziti i ovo moraš mrziti, jer tvoja ljubav prema 'ibādetu Allāhu, dželle we 'alā, Jednom Jedinom iziskuje neminovno mržnju prema suprotnom, jer ne možeš u svom srcu sastaviti ljubav prema Allāhu, dželle we 'alā, i ljubav prema šejtānu, ljubav prema činenju 'ibādeta Allāhu, dželle we 'alā, Jednom Jedinom i ljubav prema činenju 'ibādeta tågūtu pored Allāha,

dželle we 'alā. Ovo ukazuje da je mržnja prema činenju 'ibādeta tīgūtu također od stvari bez kojih nema suštinskog islāma, a ovdje vam posebno skrećem pažnju na potrebu razlikovanja između osobina koje sačinjavaju suštinski islām i koje sačinjavaju vanjštinski islām. Mržnja prema činenju 'ibādeta tīgūtu je prirodna svar; ko god je povjerovao u Allāha, dželle we 'alā, Njegovog Poslanika, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, i Sudnji Dan – njega srce ne pita kad je u pitanju mržnja prema činenju 'ibādeta tīgūtu. Zato, kad bi musliman video da se neko klanja drugom mimo Allāha, dželle we 'alā, i da je taj zadovoljan tim namāzom – u muslimanu se automatski pojavljuje mržnja prema tom djelu i mržnja prema onome koji to radi i još veća mržnja prema onome koji to odobrava, koji to traži ili je time zadovoljan; to su prirodne stvari.

Četvrta stvar je:

“Da mu se suprotstaviš (neprijateljstvo).”

Ali, kada je ovdje u pitanju neprijateljstvo prema tīgūtu, možemo ga ovdje podijeliti na:

- *neprijateljstvo prema činenju 'ibādeta tīgūtu i*
- *neprijateljstvo prema tīgūtu,*

...a što može biti srcem i može biti riječima i djelima. Znaj, dragi brate, da 'ulema, kada govori o neprijateljstvu prema tīgūtu i pokazivanje neprijateljstva, ne misli samo na mehaničko neprijateljstvo. Shvatate li me šta znači “mehaničko”? Da ti sad dođeš i da se potučeš sa čovjekom, da ga ubiješ, da ratuješ sa njim. Ne misli samo to, već prije svega misle na ono što je u srcu od tvog verovanja u obavezu suprostavljanja njemu, to je osnova, da si ubjeđen u obavezu suprostavljanja činenja 'ibādeta nekom drugom mimo Allāha, dželle we'ala (ovdje: tīgūtu). Moraš u srcu imati verovanje u obavezu suprostavljanja tome, a što – kada si u mogućnosti – moraš, shodno svojim mogućnostima, shodno svojoj snazi i sposobnosti, učiniti riječima i djelima; to je poricanje. U to ulazi tvoje poricanje, tj. da, nakon toga što si čvrsto vjerovao sve ove stvari koje smo spomenuli i obavezu zabranivanja širka i pozivanja u tewhīd, kažeš čovjeku:

“Ti ne smiješ, o čovječe, obožavati kipove mimo Allāha, dželle we 'alā”.

I kad kažeš čovjeku koji obožava kipove:

“Ti ne smiješ, o čovječe, obožavati kipove mimo Allāha, ti ne smiješ da se klanjaš nekome mimo Allāha, ti ne smiješ davati pravo na zakonodavstvo nikome mimo Allāha!”

– ti si mu se već suprostavio. I našao sam kako 'ulema tewhīda spominje primjer o Nedžāšiji za kojeg su neki govorili da nije smjeo pokazivati (ispoljavati) svoju vjeru.

Kažu:

“Nije tačno da Nedžāšija nije smjeo ispoljavati svoju vjeru. Naprotiv, Nedžāšija je pokazao svoju vjeru i učinio kufu u širk njegovoga naroda.”

Kada su mu ashābi ispričali sa čime je došao Allāhov Poslanik, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, i kad ih je upitao šta muslimani vjeruju kad je u pitanju 'Isā, 'alejhis-selām. Tada su se njegovi patrijarsi, koji su bili okolo, uzrujali, ustuknuli, a on je rekao:

“Wallāhi, ‘Isā ne prelazi ništa od ovoga, ¹ pa makar vama bilo krivo.”

Pa šta je uradio Nedžāšija ovdje? Javno je učinio kufr u njihovog tāgūta. Ko je njihov tāgūt? Njihov tāgūt nije ‘Isā, ‘alejhis-selām, zato što kažemo da ‘Isā, ‘alejhis-selām, nije bio zadovoljan time da bude obožavan mimo Uzvišenog Allāha. Pa šta je njihov tāgūt? Njihov tāgūt je ideologija kufra, ideologija širka iza koje stoji, u stvari – šejtān. Zato oni ne vjeruju u Allāha, dželle we 'alā, i ‘Isā’a, ‘alejhis-selām, već veruju u šejtāna, pa je Nedžāšija ovdje i te kako njemu ispoljio neprijateljstvo, što znači da, kada bi se našao u nekoj takvoj situaciji i tako rekao nekom – ti si već pokazao neprijateljstvo prema njemu. Također, u to ulazi, kao što je rekao Allāhov Poslanik, *sallallāhu ‘alejhi we sellem*, shodno mogućnostima, rušenje kipova, u to ulazi i borba na Allāhovom, tebāreke we te’ālā, putu. Shvatate li me?

Sve ove stvari, braćo, pogotovo ovo neprijateljstvo (obzirom da u sebi obuhvata osnovu i potpunost, ponekad obaveznu, ponekad pohvalnu potpunost koja se ugleda u riječima i djelima) ne možemo sve staviti na isti stepen. Tj. ako čovjek nema neprijateljstva u riječima, na primjer, ne možemo reći da on to nije porekao i da time nije učinio kufr u tāgūta, pogotovo ako nije to mogao. Ili, na primjer, čovjek nije otišao u borbu protiv tāgūta i ideologije tāgūta, koja je kufr i širk – ne možemo reći da taj čovjek nije učinio kufr u tāgūta, pa je zbog toga kafir i nije musliman. Zato, onaj čovjek koji priznaje da mu je Allāh, dželle we 'alā, obavezao borbu i ostavio je, a bio je u stanju i priznaje da je griješan kod Allāha, dželle we 'alā – nema sumnje i svi mi znamo da takav čovjek nije kāfir, već je musliman, ima propis njemu sličnih griješnika.

Međutim, pogledajte jednu stvar, obratite pažnju kada nam Allāh dželle we'ala u sūri en-Nisā’ govori:

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا

مَعَهُمْ حَتَّى تَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ إِنَّكُمْ إِذًا مِثْلُهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ

وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا

"On vam je u Knjizi objavio da, kada čujete Allāhove ājete da se u njih čini nevjerstvo i da se njima ruga, ne sjedite sa njima sve dok ne počnu govoriti o drugoj temi; u protivnom – vi ste isti. A Allāh će sakupiti nevjernike i munāfike u džehennemu." ²

Allāh, dželle we 'alā, nam ovdje u ājetu otkriva da čovjek koji sjedi na mestu gde se čini kufr u Uzvišenog Allāha i gdje se ruga Allāhovim ājetima, koji tu tako sjedi sa ljudima koji to rade, a nije im porekao, a mogao je poreći, ili nije ustao sa sijela, a mogo

¹ Tj. od onoga u što vjeruju muslimani, a što su mu ashābi tu iznijeli i u što je on povjerovao, Allāh bio zadovoljan njime.

² sūra en-Nisā’, 140. ājet

je ustati da ode odatle, ako im već nije to mogo poreći – da takav čovjek nije više musliman, jer je rekao Allāh, dželle we 'alā:

مِثْلَهُمْ إِذَا أَنْكَمَ

"Vi ste onda isti kao oni."

Ovdje vidiš jednu dimenziju šarta, rukna negacije kufra u tāgūta. Ako možeš da pričaš – reći ćeš im: *"Ljudi, to je kufr"*, a ako ne možeš da pričaš, ako te je strah da te neko ne ubije, da ti ne uzme imetak, da ti ne ukalja čast, ženu, djecu – pokupićeš se odatle, otići ćeš sa tog sijela i tvoj ustanak biće dokaz da ti ne vjeruješ u ono što oni pričaju.

Zato ćete naći da se poslije smrti Allāhovog Poslanika *sallallāhu 'alejhi we sellem*. dogodio slučaj u području 'Irāqa da je grupa ljudi, sljedbenikā Musejleme, od kojih je prethodno bila primljena tewba zbog njihovog nevjerstva, jer su slijedili tāgūta Musejlemu el-Kedhdhāba, vjerujući u njega ili pak pomažući ga samo, a bez vjerovanja u njega, kao što su neki radili. Dakle, desilo se da su neki od njih, učeći edhān, izgovorili: *"...I (svjedočim) da je Musejlema Allāhov Poslanik"*.

Samo su to izgovorili. Bilo je nekih ljudi koji to nisu ni izgovorili, samo su bili tu u tom mesdžidu, sjedili tu, ostali tu. Prisustvovali su kad se to izgovorilo, nisu to porekli, niti su ustali. Ashābi i tabī'ini koji su bili živi se nisu razišli po pitanju tekfira onoga koji je to rekao i tekfira onih koji su tu bili i ćutali kada se to dogodilo, već su se (samo) razišli da li da prime tewbu od onih koji su ćutali, a to nisu bili rekli. Ali, složili su se da su se oni svojom ćutnjom i sjedenjem na tom mjestu – a bili su, i te kako, u stanju da, u najmanju ruku, odu odatle – postali nevjernici u Allāha, tebāreke we te'ālā.

Ovo nam pokazuje da imān nije samo kao što neki ljudi govore: da samo kažeš jezikom, već da imān ima svoj život i svoju suštinu, kako u vjerovanju, isto tako i u jeziku i djelima. I nema sumnje da ovo što smo ovdje vidjeli, a što se pokazuje u ājetu iz sure en-Nisā', nalazimo i u hadīthu Allāhovog Poslanika, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, koji govori između ostalog o zlu koje će se pojaviti i o ljudima, pa kaže Allāhov Poslanik, *sallallāhu 'alejhi we sellem*:

"Ko se bude borio protiv njih svojom rukom – on je mu'min, ko se protiv njih bude borio svojim jezikom (govorom) – on je mu'min, i ko se bude protiv njih borio svojim srcem – on je mu'min, a nakon toga više nema imāna ni koliko je zrno gorušice."

To znači da čovjek, ako se nađe na mjestu gde se čini kufr, gde se vjeruje, na primjer, u tāgūta, a ne može da govori – treba ustati. Ako ne može ustati, ne može otići, mora da ostvari – šta? Vjerovanje u zabranjenost, u neispravnost obožavanja tāgūta, da ostavi obožavanje tāgūta, da mrzi činenje 'ibādeta tāgūtu, da mrzi tāgūta, da vjeruje u obaveznost suprostavljanja njima, ali on ovdje ne može (da im se suprotstavi) i da mrzi to što se događa.

U protivnom, ako ne bude imao ovu mržnju u srcu, je li on mu'min ili nije? Ne on više nije musliman, nije više vjernik u Allāha, dželle we 'alā, zbog toga što nije uradio

ono što je mogao, a to je srce, a niko ga ne može natjerati da svojim srcem vjeruje ili ne vjeruje. Zato je Allāh, dželle we 'alā, opravdao čovjeka koji je pod prisilom, pod uslovom da mu je srce smireno u imānu. To znači da su njega natjerali da nešto kaže ili da uradi, ali ga niko ne može natjerati da svojim srcem nešto vjeruje ili da svojim srcem nekog drugog obožava mimo Allāha, tebāreke we te'ālā. Zato je Allāh uslovio:

وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ

"A srce mu smireno u imanu."³

Vidite, braćo, iz ovih stvari, a to će vam se pokazati u govoru 'uleme, spominjanje vrijeđanja tågūta, jezikom, uklanjanje tågūta rukom. Oni spominju te stvari, ali nisu sve te stvari na istom stepenu, u smislu da, ako čovjek ne uradi neku od njih, da kažeš: "Ovaj čovjek nije uradio ono što ulazi u kufr u tågūta, a čim nije uradio to što ulazi u kufr u tågūta, nije nevjernik u tågūta, e onda nije ni vjernik u Allāha", itd.

Zadnja stvar je:

"Da proglašiš nevjernikom tågūta".

Tj. onoga koji je zadovoljan da mu se dā nešto što je samo Allāhov haqq i onoga koji njega obožava mimo Allāha, tebāreke we te'ālā. Ovo je haqq i obaveza. Obaveza je da vjerujemo i da, prema mogućnosti, proglasimo nevjernikom svakog onoga kojeg je Allāh, dželle we 'alā, i Njegov Poslanik, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, proglasio nevjernikom.

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ

"Reci: O vi nevjernici..."⁴

I nema sumnje da je tågūt onaj kome se dā Allāhov haqq, onaj kojem se pripisuje Allāhov haqq i on je time zadovoljan, nema sumnje da je on jedan od najvećih nevjernika među Allāhovim, dželle we 'alā, stvorenjima. Nema nikakve sumnje da je jedan od najvećih nevjernika među Allāhovim stvorenjima – onaj ko je zadovoljan da mu se daju Allāhova, dželle we 'alā, prava, Allāhovi haqqovi. To je haqq, pravilo i propis Allāha, dželle we 'alā, da se takva osoba proglašiš nevjernikom. Ona se mora proglasiti nevjernikom zato što ju je proglasio nevjernikom Allāh i Njegov Poslanik, *sallallāhu 'alejhi we sellem*.

Tågūt može biti onaj koji se pripisuje kršćanstvu, tågūt može biti osoba koja se pripisuje judaizmu, tågūt može biti osoba koja se pripisuje hinduizmu, budizmu, komunizmu,... Niko ko njih ne smatra nevjernicima nema nikakvog opravdanja. Kod onih koji se ne pripisuju islāmu nema opravdanja za netekfirenje ne samo tågūtā među njima, već i sāmih kršćanā i Židove, ljudi koji se ne pripisuju islāmu u osnovi i to je opšte poznato u vjeri islāmu.

³ sūra en-Nahl, 106. ājet

⁴ sūra el-Kāfirūn, 1. ājet

Mi s tim nemamo problema i hoćemo da se to širi i ko god to ima kod sebe mi ćemo ga proglasiti tågūtu, jer je šeri'at došao da se sprovodi, ne smije se kriti i mora se sprovoditi, pogotovo kada se za ovo vežu najvažnija pitanja. Ova tema iziskuje da joj se postave ispravni temelji zato što se na temelje nadovezuju ogranci. Pa, ako temelj ne bude ispravan – onda neće biti ispravni ni ogranci.

Može se, braćo, desiti da čovjek zna Allāhov propis o tågūtu, ali ne zna da je taj čovjek to uradio. Na primjer, taj, po imenu tom i tom, ovaj ne zna da je on takav, on ne zna tog čovjeka, ne zna uopšte da je taj čovjek to uradio i ja ne trebam doći da ga ispitujem: "*Šta kažeš za ovoga, šta kažeš za ovoga?*", koji je nepoznat u osnovi, ovaj ne zna njegova djela. Takav čovjek ima ispravnu 'aqīdu u smislu da zna Allāhov propis; kada bi znao šta je taj čovjek uradio – on ne bi imao nikakvih problema.

U tom smislu ima puno ovih mes'elā, pa smo čuli uopšteno nevjerstvo u tågūta ili uopšteno nevjerstvo u kategoriju tågūta, a nepoznavanje nekih pojedinaca tågūta, tj. da ne zna za njihovo postojanje u vanjskom svijetu ili da nije razlučio njihove riječi. Sve ove stvari treba poređati na svoje mjesto. Većinu ovih stvari sam našao u fetwama 'uleme Nedžda i uopšte u govoru 'uleme selefa, Ibn Tejmije, Ibnul-Qajjima i 'uleme uopšteno. Obzirom da smo mi neke stvari ovdje učili, ne znam koliko je potrebno da počnemo iz početka sa nekim stvarima po pitanju definicije "pojam tågūta" ili ćemo to raditi na brzinu, da bi imali kompletnu materiju pred sobom, da imamo čitav predmet pred sobom.

Potrudićemo se da to bude sa saburom, dostojanstvom i prisutnošću. Treba ova 'aqīda da se proširi, jer ćete vi kasnije vidjeti da su neki ljudi došli do nevjerstva u Allāha, dželle we 'alā. Neki ljudi su šest-sedam godina stalno na granicama nevjerstva u Allāha dželle we 'alā, stalno u šubuhatima, nedomicama u dilemama i nema sumnje da to koči i to je mujsibet.

I čućete vi riječi šejha Muhameda bin 'AbdulWehaba:
"Na Allāha vas podsjećam, na Allāha vas podsjećam..."

– pa do kraja gdje kaže:
"...jer možda tek tako sretnete svog Gospodara ne čineći Mu nikog ravnim."

Ovo je prvo i zadnje pitanje u vjeri, sa njim si stvoren, sa njim ulaziš u islām, sa njim umireš i sa njim ulaziš u džennet. Ovo je prvo i zadnje pitanje i poslije ovog pitanja su djela ili ispravna ili neispravna. Kada nema ovog pitanja i ove osnove – nema ni adesta, nema namāza, a kamoli da ima džihāda.

I zato ćemo se ponekada osvrnuti na te stvari, da bi se povratili i ponovno razmislili da li je bilo ispravno spuštanje riječi učenjaka:
"Kada napadne neprijatelj i upadne u zemlju muslimana džihād postaje obaveza svakom pojedincu..."

– do kraja fetwe, na primjer, za zemlje za koje znamo da u njima skoro svi više nemaju tewhīda ni islāma. Ovo je neispravno sprovođenje i shvatanje riječi pravnika u

potpunosti, zato što ti ljudi nisu više muslimani, već su mušrici. Ako su im roditelji bili muslimani, onda kažemo da su murteddi, a ako su im roditelji nisu bili muslimani, onda kažemo za njih da su mušrici, jer su odrasli u tom kufru. Kako onda čovjek može govoriti i sprovesti riječi pravnika na ove prostore, osim ako nije usmrdjeli murđžija koji to pitanje još nije shvatio.

Nas interesuje uspostavljanje ovoga pitanja na ispravnu teoretsku osnovu, da bi znali da baratamo sa riječima učenjaka. Ja ovdje ovim govorom mislim na Bosnu i na sve "naše" prostore za vrijeme rata. U Bosni nije bilo islāma za kojeg se vežu riječi učenjaka, u Bosni nije bilo islāma, niti je bilo muslimana. Ja to otvoreno kažem i ko god hoće neka dođe da razgovara sa mnom. I ne samo Bosna, već sve one zemlje na Balkanu. Gdje je tamo bio tewhīd i gdje je tamo bio kufr u tāgūta? Naprotiv, za vrijeme rata i kada je haqq došao, vjera u tāgūta je bila vjera naroda. To je istina i to se nikada nije trebalo sakriti. To se ne smije kriti zato što to nije put vjerovjesnika, alejhimus-salātu wes-selām, da se krije poziv u da'wu. Narod je tada imao predsjednika i imao vojsku koja se nije borila za islām, koja se nije borila za šeri'at. Borili su se za uspostavu demokratske, sekularističke, multinacionalne, multikulturalne, pluralističke države. On će se opravdavati kao što su se opravdavali Qurejšije:

وَقَالُوا إِنَّا نَتَّبِعُ الْهُدَىٰ مَعَكَ تَتَخَطَّفَ مِنَّا أَرْضِنَا

"Rekoše: 'Ako bismo s tobom slijedili uputu, mi bismo bili smaknuti sa zemlje'." ⁵

Svako će se pravdati time; neko će reći da ima dobru namjeru; sve ćemo to mi čuti u riječima. Međutim, Allāhov zakon s kojim je On poslao Muhammeda, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, je iznad svakog osjećaja, svake emocije, on je iznad svega, zato ćete čuti kasnije šejha Muhammeda kako kaže:

"...pa makar mu bio babo ili brat."

A prije njega je rekao Allāhovog Poslanik, *sallallāhu 'alejhi we sellem*:

"Niko od vas neće vjerovati sve dok mu ne budem bio voljeniji (draži) od roditelja, od djece i od svih ljudi."

Kada shvatite ove teme, vidjećete koliko je velika zabluda, koliko su velike greške i koliko su se opasne stvari radile i rade se i prijete da se još uvijek rade, a Allāhova, dželle we 'alā, vjera je iznad svega ovoga. Da se sada desi da neko napadne neku zemlju za koju znamo da je vjera u tāgūta u njoj... SubhanAllāh, zar bih ja mogao doći i sprovesti nad njom riječi pravnika: "'Kada upadne neprijatelj u zemlju muslimana...'"? Jer, islām i muslimani su šeri'atski pojmovi, kao što ćete kasnije vidjeti. Uvođenje čovjeka u islām, izbacivanje čovjeka iz islāma, nevjerstvo, to su Allāhovi propisi. Nemaš ti pravo to raditi po svom hiru, već riječi pravnika koji su shvatili Qur'ān i sunnet moraš shvatiti i sprovesti u smislu značenja koja su u Qur'ānu i sunnetu Allāhovog Poslanika, *sallallāhu 'alejhi we sellem*.

⁵ sūra el-Qasas, 57. ājet

Tom narodu treba ono s čime je Allāh, dželle we 'alā, poslao svakog poslanika, a to je da'wa; treba im da'wa, treba im da im pojasniš i da ih pozoveš u "*Lā ilāhe illAllāh*". Reći će: "*Mi to već govorimo*", a mi ćemo im kazati: "*To nije dovoljno*." Opšte poznato u vjeri muslimana je da nije to dovoljno reći, pogotovo ne, Allāhu moj, ako u to čovjek ne vjeruje zato što ne zna šta to znači, ili zna šta to znači pa u to ne vjeruje, ili zna šta to znači i teoretski u to vjeruje, ali ga svojim djelima krši.

Sve smo mi ove stvari objasnili i u tom smislu riječi pravnika nemaju ovdje mjesto. Ali, tom narodu treba da'wa, a da bi džihād došao, kao sekundarni propis, treba imati onu osnovu, onaj uzrok za kojeg se on veže, a to je odbrana islāma i muslimana, tj. kada se pojavi islām i kada se pojave muslimani – onda će se pojaviti obaveza odbrane islāma i muslimana. Što znači, ako nema islāma i muslimana – ne može biti džihāda, ali može biti da'wa. Ali, ako Allāh, dželle we 'alā, počasti pa se počne širiti broj muwehida, onda treba vidjeti kako će taj broj muwehida, muslimana, taj novi džemā'at, koji je počeo da sprovodi "*Lā ilāhe illAllāh Muhammedun resūlullāh*", izaći na kraj sa svim izazovima; izazovima da'we, izazovima neprijateljstva u ljudima koji se pripisuju islāmu, a koji su murteddi, izazovima napada kāfira u osnovi, bilo da se radi o kāfirima sa istoka ili zapada, a često se mora uzeti u obzir sposobnost toga džemā'ata da uđe u borbu protiv nevjernika.

Mekka je nekada bila majka dijārul-islāma, najdraže mjesto Allāhu, dželle we 'alā, dārul-islām, ali onoga momenta kada su je nadvladali i kada su počeli njom da vladaju propisi nevjerstva i kada su stanovnici njeni postali mušrici, Mekka je postala dārul-kufr, tj. mušrici su uzeli dārul-islām, pa je postao dārul-kufr. Allāhov Poslanik, *sallallahu 'alejhi we sellem*, je bio u Mekki kada je ona bila dārul-kufr. Je li mu Allāh, dželle we 'alā, odmah naredio borbu i kada je bilo nekoliko ashāba na početku? Naredio mu je borbu tek kada je otišao u Medīnu, kada je postojao dār i kada se odvojila grupa muwehida, muslimana u jednom mjestu...

I zato ne kažemo da smo mi sada u mekkanskom periodu, ovo može da kaže samo čovjek koji je malo luckast. Nismo mi u mekkanskom periodu; takvo utemeljenje je neispravno, zato što je šerī'at upotpunjen. Kada ovo kažemo, mi ne kažemo kao što neki kažu:

"Ovo ti je sada ko u mekkanskom periodu."

Ne! Mi kažemo:

"Šerī'at je potpun, ali ili nema onoga osnovnog propisa, one osnovne osobine islāma i muslimana, za koju se veže džihād, ili ima nje, ali nema šarta teklīfa za džihād, a to je qudret (snaga i sposobnost)."

Sposobnost da se uhvatiš ukoštac sa svim tim izazovima. Ovo pitanje je, sa teoretske strane, puno lahko. Međutim, kada dođemo do realnosti i ocjene snaga, to je pitanje koje zahtijeva mnogo više razmatranja, ali je nama važno utemeljenje. Ne kažemo da smo u mekkanskom periodu, već kažemo da je šerī'at potpun i kada o ovima stvarima govorimo možemo samo govoriti o nestanku šarta qudreća (snage i sposobnosti) kao uslova šerī'atske obaveznosti borbe na Allāhovom, tebāreke we te'ālā, putu svakom pojedincu. Imaš neprijatelje islāma u različitim oblicima, počevši od onih

koji se pripisuju muslimanima i njih će prve da upotrijebi Amerika protiv tebe. Zato je da'wa naš cilj. Nakon toga, imaš skoro sav dunjāluk i zato je ovo teoretsko utemeljavanje pitanja, ali praksa zahtijeva velikog učenjaka, a zatim velikog poznavaoca, čovjeka koji ima iskustvo u razmjerama dunjālučkih stvari, u omjerima snage i slično.

Ja ću vam reći iskreno: Ovo nije, sa Allāhovom dozvolom, munāfički govor, ovo nije odvratanje od Allāhovog, dželle we 'alā, propisa. Nadam se da ovaj govor – pored toga što itekako ima ispravne teoretske temelje, obzirom na uzimanje u obzir ove stvari – ima svoju mudrost, zbog svoje veze sa šerī'atom, a i praksa pokazuje određene stvari i ukazuje na njih.

Mi smo govorili o državama muslimanā. Gdje je taj islām i muslimani? Ja ne kažem da su to kāfiri, neću da me neko pogrešno shvati, ali hoću da vam govorim o postotku, procentualnosti tih ljudi u tom čitavom društvu. Najboljim u tim društvima se računa mladić koji se u vanjštini drži propisa, koji klanja i koji ide na glasanje, koji u najmanju ruku glasa za predsjedništvo, za predsjednike, za parlamente, koji onu vojsku naziva "Naša vojska", ministarstva naziva "Naša ministarstva" i koji se tebi i meni suprotstavlja zbog ovoga što govorimo. To je najbolji u tom narodu i kojem nije teško nikada da ode u sudnice, da ode i da se tamo svađa, a ne pada mu na pamet da spusti druge propise na neki opis, zato što to kod njega ništa nema. Šta mislite ako je taj najbolji? I kažu: "Mašā'Allāh, ima ih puno." E, kažem: "Ne dao Allāh, dželle we 'alā, da se poveća taj broj!" Šta je onda sa drugim narodom, sa drugim ljudima koji u osnovi vjeruju, svjesno ili nesvjesno, u sve puteve mimo puta Muhammeda, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, u pitanjima sāmog tewhīda i islāma u njegovoj osnovi, što je njegov duh.

Isti takav je arapski svijet, imaš momaka sa bradama koji sebe nazivaju selefijama, ali su u stvari musibet; i oni su najbolji u svome društvu. Oni su ti koji zbog svojih zabluda rade sa svojim vladama protiv mene i tebe, na primjer, protiv ovoga što ja i ti pričamo zato što su u zabludi i oni se računaju najboljim u tim društvima. Da ti ne govorim, onda, o drugima koji idu na glasanje, itd.

To je većina tih društava. Pitaš me: "Ima li dobrih ljudi, muslimana"? Ima. Ali ja te pitam: "Smije li taj da pokaže javno svoju vjeru, smije li on javno da govori sve stvari i da govori protiv svih vidova kufra koji su poznati u njegovoj okolini?" Nama 'ulema, da bi nam bilo dozvoljeno da živimo među nevjernicima, kaže: "...pod uslovom da možeš da ističeš svoju vjeru."

Pa onda, objašnjavajući šta znači isticanje svoje vjere, kažu: "Da budeš poznat da si protiv svake zablude koja je poznata."

Pa, ako ima sekularizam – ti i tvoja grupa ste poznati u isticanju da je sekularizam kufr i da je zabluda; ako ima demokratija – vi ste poznati u isticanju da je to kufr; ako ima nacionalizam – vi ste poznati u isticanju da je to kufr; ako ima biranje – vi ste poznati u isticanju da je to kufr; ako ima ustav i ustavne reforme – vi ste poznati u isticanju da je to kufr. Poznati ste protiv svake zablude i tek u ovom smislu čovjek može živjeti među nevjernicima, a kamoli kada govorimo o zemljama u kojima žive muslimani.

Rekao sam da je naša 'aqīda da svaki čovjek koga vidimo na početku da izgovara dva šehādeta, da klanja namāz ili ga vidimo da uči edhān i ikamet, ili ga vidimo na hadždžu, u početku je on kod nas musliman, sve dok nam se ne dokaže i pokaže nešto koje ga izvodi iz vjere, bilo da je riječ ili djelo. Vidimo ga da govori šehādet, a nastupilo je vrijeme namāza, nema ga da klanja namāz, ili ga vidiš da radi širk ili radi neku od stvari koja izvodi iz vjere – onaj vanjštinski opis islāma koji smo u dali, sada mu ga oduzimamo i možda ovakvih ima puno.

Međutim, ponekada čovjek treba da uzme u obzir svoje iskustvo, svoje poznavanje pravog činjeničnog stanja, a to je da većina tih ljudi kojima si ti posvjedočio da je on musliman, u vanjštini ti znaš da on u stvari kod sebe nema ono što je osnova i uslov za ispravnost vjere kod Allāha, dželle we 'alā, što znači da se može desiti da si mu ti posvjedočio u vanjštini da je on musliman, ali ako umre, on će biti vječno u džehennem, a ti to možda znaš; ako ne konkretno, znaš da je vrlo moguće da je on takav.

Ako bi zanemario ovo, došao bi u situaciju da šeri'atske propise, kao što je borba na Allāhovom putu u odbrani ovih ljudi, vežeš za pojmove koji iza sebe nemaju značenje, a šeri'at nije takav. Zato u jednom šerijatskom, fiqskom pravilu, učenjaci kažu: *"Pouka i osnova u pitanjima propisa se daje značenjima, a ne imenima i sāmim pukim kalupima."*

Mora imati značenje. Ovo teoretski znači da bih ja mogao doći i reći: *"Dobro, hajde, sada ću ja tebe braniti"*, ili: *"Ti se trebaš braniti"*, ili: *"Ti nastavi to i to"*, a u osnovi ti znaš da on nema suštinu onoga što je osnova svega toga, a tražiš od njega da to radi, što znači, bukvalno, da si mu nepravdu učinio kada mu nisi objasnio ono što mu je potrebno da bude Allāhov rob i da uđe u džennet, već će možda ući u džehennem pa si s time zapostavio jednu od najvećih obaveza vjerovjesnikā, 'alejhimus-salātu wes-selām, i jednu od najvećih stvari kod Allāha, dželle we 'alā, koju je htio da Njegovi robovi znaju, pa ju je dobro objasnio.

Sve su ove stvari puno važne. Govor o tewhīdu i stvarima koje se od njega odvajaju i na njega nadovezuju je zaista beskrajan u svojoj važnosti zato što se tiče najogromnije i najvažnije stvari.

Hoću da vam spomenem primjer Hamasa; stalno navodim primjer Hamasa i primjer naroda u Palestini. Ja i ti nemamo sumnje da su Arafat i Abbās, *"Feth"* kāfiri. Mi u to nemamo sumnje, zato što je Arafat tāgūt koji je sudio sa tāgūtskim zakonom, nije imao osnovu islāma kod sebe, a isto tako i njegov narod koji ga bira i koji glasa za njega. Možda oni klanjaju, ali mi znamo da abdest ne koristi kada čovjek pusti vjetar zato što ga je vjetar poništio; znamo da ne koristi namaz kada čovjek čini širk zato što širk ništi sva djela i to je alfabet naše 'aqīde. Ali još uvijek, izgleda, mi, nažalost, moramo da se borimo sa nekim ljudima i da se za vratove hvatamo da im objasnimo da čovjek koji je pustio vjetar nema abdest. Još uvijek moramo mi sa njima da se mučimo. Vidjeli smo da je Allāhov Poslanik, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, onom beduinu rekao:

"Vrati se i klanjaj, jer ti nisi klanjao."

Zašto mu je rekao da nije klanjao? Zato što nije klanjao, nije ispravno klanjao. Ne može ga nazvati klanjačem kada on nije ispravno klanjao, kada nije ispunio ruknove namāza. Hoće li biti kažnjen? Neće biti kažnjen za ono što je prije radio zato što je opravdan neznanjem. Zato smo rekli: U osnovi jeste mušrik i tāgūt. Je li opravdan kod Allāha, dželle we 'alā, ili nije – to je kod Allāha, dželle we 'alā, u jednom užem smislu, mada mi znamo da nije opravdan neznanjem zato što je mogao saznati, ali znanje i neznanje nikakve veze nema sa imenom. Nije klanjač, nema abdest, nije musliman, mušrik i kāfir je, ali pitanje kazne je sasvim drugo pitanje.

Meni je i prije ovih izbora bilo jasno ko je Hamas, ko su oni. Sām Ahmed Jāsīn je govorio da njemu nije cilj šeri'atska država, on je to govorio jasno, njemu nije cilj da se u Palestini napravi islāmska država, već je njemu cilj da se napravi jedna multinacionalna država u kojoj će Palestinci biti jedna komponenta, a ako hoće da žive Židovi i kršćani – nema nikakve smetnje. Štaviše, on je govorio:

“Ako bi moj narod na izborima izabrao komunizam – ja se protiv toga ne bih bunio.”

To je bilo poznato o Hamasu i to da će ići demokratskim putem i ihwānska petljancija. Taj džemā'at i ta grupa u sāmjoj osnovi, i prije nego je ušla i počela da sačinjava tāgūtsku vladu, ona je kod sebe imala širk i kufr – nevjerstvo u Allāha, dželle we 'alā, a sada je njihovim ulaskom u vladu dokazano to nevjerstvo, pa je njihov čovjek postao premijer ministara pod imenom Ismā'il Hanije. Uzeli su neke važne pozicije u društvu i sada u državi otvoreno sude tāgūtom, ustavima koje je ostavio Jaser Arafat i zakonima koje je propisao njegov parlament, a tu je i njegova vojska, odnosno oni mladi momci sa bradama, koje je nama žao i koji su sigurno i hrabri i dobri borci i imaju sigurno neke ogranke imāna, ali im to ne pomaže zato što imaju širk ili kufr, odnosno pomaganje tāgūta, stajanje iza njega i vjerovanje u tāgūta i neodricanje od njega. Nema sumnje da je ovo kufr u Allāha, dželle we 'alā, i tražili su od naroda da učestvuje i da bira na predsjedničkim izborima, itd.

Hajde mi kaži sada: U Palestini ima muslimana sigurno, ali čega ima više, koliko kojih ima više? Hoću da ti kažem da nije ispravno, ko god da je to rekao, da se govori Hamasu da nastavi sa borbom na Allāhovom putu, to nije ispravno. Zbog čega? Jer, šta njima koristi više borba na Allāhovom putu, to više nije borba na Allāhovom putu zato što ona nema svoju osnovu uopšte, nema tu više borbe za islām.

Preče je bilo da im se kaže:

“To je bio širk i kufr, i vaša je dužnost da ostavite to i participaciju u vladi, jer ste postali nevjernici u Allāha, dželle we 'alā, i dali ste Allāhov haqq tāgūtu; to nije put vjerovjesnikā, 'alejhimus-salātu wes-selām, niti Muhammeda, sallallāhu 'alejhi we sellem, i ne smijete pozivati narod u glasanje”

...i da im objasni, ako je pozivač u tewhīd, ako je dā'ija, a da'wa u tewhīd ide prije da'we u džihād.

Islām i njegove propise je zahvatio gurbet, nepoznavanje. Ti ljudi su htjeli da maknu gurbet sa propisa džihāda, tj. da se oživi taj propis. On jeste zamro, ali ne smije

se zaboraviti ova najvažnija stvar, a to je oživljavanje tewhīda i oživljavanje islāma. Pa ne mogu ja govoriti o oživljavanju džihāda tamo gdje nema tewhīda i islāma; ne može se to dogoditi.

Da ne govorim šta ako recimo, napadnu Rusi Kirgistan, gdje će neko reći: *“Napali su muslimane”*; nema toga više. Ne znam kakvo je stanje tamo, ali ti navodim primjer gdje stvarno nema islāma, ali zato ima da'we ako hoćeš da ideš tamo kao dā'ija.

Šejh el-Albānī, za kojeg ja imam svoje određeno mišljenje i smatram da je napravio katastrofalne, ogromne greške kod sebe, puno velike greške ima, čak greške do izlaska iz Allāhove vjere, je na početku u Bosni rekao da nema džihāda. Hoću da kažem: Rekao je riječ istine, ali je on nije izgradio na ispravnoj osnovi. Na sāmom početku, zamislite kada je to počelo, kada nije bilo islāma nikako, nije bilo muslimana jer nije bilo islāma, rekao je da nema džihāda i ovo je bila istina, ali je kod njega izgrađeno na neispravnoj osnovi. Ne znam kakva je njemu bila osnova jer je poznato da mu je osnova u pitanjima imāna bila od murdžijā, a u pitanjima kufra od džehmijā i da nije tekfirio psovača Uzvišenog Allāha, pravdajući ga neznanjem. Zbog toga su ga neki proglasili nevjernikom zato što ti, sa tolikim znanjem i tolkim uvidom u knjige ne smiješ da sumnjaš u kufr psovača Allāha, dželle we 'alā, i da govoriš da je neznalica i da je imao loš odgoj, kao što kaže na kaseti *“Dvije su vrste kufra”*.

Ali kasnije, kada je došla da'wa i kada su došli ljudi, ovdje se može govoriti o nečemu, ali je ta grupa trebala da pazi i da istjera do kraja. Govorimo o greškama i o stvarima koje se ne smiju nikada dogoditi. Ta grupa koja se pojavila je trebala da dā pažnju na da'wu, na islām, na tewhīd, na ostvarenje tewhīda prije svih ostalih stvari. Ja ne sumnjam u to da je bilo jedne velike doze murdžiluka i ja nikada ne bih počeo sa narodom o pitanjima tespīha i nekim stvarima, kad narod nema osnovu islāma, narod se nije odrekao od tāgūta, od demokratije, od bošnjaštva, od nacionalizma,... Narod ti kaže da se neće on za islām i šerī'at boriti, a da ti njemu govoriš: *“Ti trebaš dizati ruke u namāzu”*?

Ja ne bih sa time počeo, već ne bih narod ostavio na miru dok otvoreno ne bude pokazivao *“Lā ilāhe illAllāh”*, pa makar on imao kod sebe nekih grijeha, ali takav je bolji nego onaj koji u vanjštini izgleda lijepo, a u srcu je mušrik i kāfir u Allāha, dželle we 'alā.

Šta znači da se to trebalo istjerati do kraja? Meni je ružno i neprihvatljivo bilo i ja ne bih mogao podnijeti da sjedim sa vama ovako u jednoj grupi (a molim Allāha dželle ve ala da nas uputi i da nas učvrsti i da preko nas pomogne Njegovu vjeru), a da tamo preko puta nas sjedi grupa koja nema isti cilj, koja ima drugog vođu i koja mu pokazuje lojalnost i vjernost zbog nevjerničkog cilja, i ja da budem tu, a niti sam porekao, niti sam se odatle pokupio? Zbog toga treba da shvatimo da je pitanje džihada puno vezano za ovo pitanje tewhīda i pitanje islāma i njegove čistoće i da je to najvažnija stvar u svakome džemā'atu, u svakom narodu.

Ne bih ja narod mučio, zašto ja da se sa narodom otimam oko tespīha, ako još znamo da nisu svi rekli da je tespīh novotarija. Zašto da se ja sa njim svađam oko

tespīha, a nisam mu objasnio *"Lā ilāhe illAllāh"*, šta je tewhīd, šta je vjera u Allāha, dželle we 'alā, u Allāhovog Poslanika, *sallallāhu 'alejhi we sellem*.

Ne može biti musliman onaj koga vidimo da neprestano radi širk Allāhu dželle we 'alā: ustav, referendum, a on klanja. Kada sam počeo da klanjam, nisam još bio ušao u islām. Nije to islām bio, Allāh dželle we 'alā zna kada si ti ušao u pravi islām. Kao što kaže šejh Ibn Tejmijje:

"Ako to bude od srca – onda je ušao u suštinu imāna, a ako to bude jezikom bez srca – onda je ušao u vanjštinu islāma."

Kada nije *"od srca"*? Kada ne znaš, jer ne može čovjek u nešto vjerovati ako ne zna da treba u to da vjeruje. Ja sam došao bio među ljude koji govore o glasanju i čujem ja jednog *"Indijanca"* kako govori:

"Bio je negdje sastanak predstavnika islamskih zemalja i svi su se složili da, kada bi bila islamska država, da je taj i taj najzaslužniji da bude predsjednik."

...i spomenu mu ime, da mu ja ne spominjem ime, preselio je čovjek iz naših zemalja. Ja to čuh, pa se začudih: *"SubhanAllāh, što baš on? Šta je to toliko dobro na njemu?"*

Veze ja o životu nisam imao, ali sam se čudio kako neko može za tog čovjeka da kaže da je on nešto toliko posebno, pa da bude predsjednik svih muslimana u svijetu. Dokle može da dođe ovo neznanje, zadrtnost, nacionalizam i ove gluposti koje nikakve veze nemaju sa islāmom!

Hoću da kažem da je Allāhov Poslanik, *sallallāhu 'alejhi we sellem*, dok je bio u Mekki, ovo od naroda tražio i svašta podnio i nije ih ostavljao na miru, dostavio do njih argument ali nije prestao da ih poziva.

Nuh, 'alejhis-selam, je pozivao 950 godina. Došao je argument; čim je počeo da poziva – argument je tu, ali ipak 950 godina poziva, jer je pitanje spašavanje od vatre. A Nuhu možda nije bio propisan džihād protiv njih, nije mu ga Allāh, dželle we 'alā, propisao.

Zato se kaže: Svaki je vjerovjesnik došao sa da'wom, ali nije svaki vjerovjesnik došao sa džihādom. I kažemo da nismo u mekkanskom periodu, već je šerī'at upotpunjen, ali imamo šerī'atsko utemeljenje na način koji ste čuli i zbog toga bavljenje ovim pitanjima zahtijeva preciznost i detaljnost.

Ja se bojim da stajanje rame uz rame onih koji su ispoljavali lojalnost onom tågūtu ne bude isto kao slučaj onih ljudi koji su sjedeli u mesdžidu u kojem se govorilo da je Musejlema resūlullāh, a koji su ćutali; bojim se da to nije ista stvar.

Danas smo drugačiji nego što smo bili jučer, nakon pet godina ćemo biti drugačiji zato što čitav život čovjek saznaje i uči, traži znanje. I na kraju ćeš umrijeti, a neke stvari nisi shvatio ili si u nekim stvarima pogriješio.

Vidite stanje Palestine. Nema sumnje da kada su Rusi napali Čečeniju prvi put, tamo nije bilo islāma. Dudajev je bio nacionalista, a najbolji među njima su tada bili mušrici – sūfije koji obožavaju mrtvace. Ljudi obožavaju mrtvace i dan-danas; desi mu se nešto – on zove i moli mrtvace mimo Allāha, dželle we ‘alā. Rodio se čovjek, a babo mu bio mušrik.

Gdje je tu islām, gdje je tu odbrana islāma i muslimana? Kažem: Nije bilo džihāda, niti su mogle tako da se tumače riječi pravnika, ali je imalo razloga za da'wu. I molim Allāha, dželle ve ala da nagradi svakog onoga koji je stao uz njih i koji je pozivao u tewhīd i koji je svoj život dao u Čečeniji. Hoću da kažem da je u njegovom djelu bila izraženija dimenzija da'we nego onoga smisla džihāda na Allāhovom putu; viša jer je on znao da se sa malim brojem ljudi ne može suprotstaviti, ali se nada smrti na Allāhovom, dželle we ‘alā, putu želeći da posije sjemenku da'we i islāma i tewhīda.

Maloprije spomenuh Bosnu... Samo sam htio da kažem gdje je greška. Možda su neki od njih došli, stali rame uz rame, da kažu: *“Ovo je tewhīd i mi smo došli kao dā’ije”* i možda je veliki dio njih znao da zbog situacije u svijetu to ne može izaći na ono čemu se ti nadaš, jer je veliko neprijateljstvo, puno je neprijateljā. Nadali su se da će naučiti, da će ostaviti sjeme, da će preseliti na Allāhovom putu, a ja hoću da kažem i da upozorim da je to krenulo nizbrdo još prvih dana a sada je uzelo maha u potpunosti i nema prečeg vremena i mjesta od ovoga današnjeg u kojem se treba govoriti o ovim stvarima. Kada budete imali teoretsku osnovu i kada čujete sve ovo što će možda trajati mjesecima – shvatićete možda neke stvari.

Ponekad se upitam: Je li ovo što ja pričam bio pravac Ibn Bāza i Ibn ‘Utthejmīna, ali kažem da nije, zato što oni nisu pozivali kako treba u tewhīd, zato što su Ibn Bāz i Ibn ‘Utthejmīn, kao što je svima poznato, saudijsku vladu i tągūte (za koje su znali šta su i ko su) nazivali muslimanima i pozivali muslimane da im daju prisegu na vjernost, a one koji ustaju protiv njih nazivali kāfirima; čak su nekima, da bi prihvatili njihovu tewbu da ne bi bili ubijeni, uslovljavali da one koji su ustali protiv njihovih vladara proglase nevjernicima, iako su oni govorili: *“Nemojte još, nije vrijeme, treba da se širi znanje, treba odgoj, treba islām, treba tewhīd..”* ali ga nisu sproveli u svojoj zemlji.

Tako ovo što ja govorim nije menhedž Ibn Bāza, niti Ibn ‘Utthejmīna, niti Albānija, a svako ko želi da razgovara sa nama može to da uradi, jer se nismo sakrili, a ovo su teoretske osnove.

Da su ovi proglasili onog njihovog tągūta mušrikom i da su narodu rekli da je mušrik – dosta bi bilo. Ne mora reći narodu: *“Hajde izađite protiv njega”*, ako su već vidjeli da narod to ne može. Ne mora reći: *“Narode, borite se protiv njega”*, ako stvarno vidi da narod ne može...

Ali, nije smio govoriti da je taj tągūt musliman i nije smio pozivati da mu se dā prisega i govoriti: *“Ja sam bio prvi koji mu je dao prisegu”*, da ga poredi sa ‘Alijom ibn Ebī Tālibom i da one koji su izašli protiv tągūta poredi sa onima koji su ubili ‘Aliju ibn Ebī Tāliba i da onda izdaje fetwe da se ubijaju oni koji ustaju protiv njih, te sve stvari ne idu.

Tako ovo nije menhedž ovih ljudi. Nismo u mekkanskom periodu i ne trebamo se plašiti da postavimo temelje koji će nas otjerati lijevo ili desno sa Allāhovog, dželle we 'alā, puta.